

[Christmas Møller.]

Med Hensyn til Svineordningen er Forholdet jo dette, at den forlænges indtil 31. August 1936, og der maa ikke ske Ændringer i den. Hvis der sker Ændringer i Eksportforholdene, maa dette ikke skabe en ugunstigere Stilling for det mindre Jordbrug. Det, man naturligvis først og fremmest har tænkt paa, er den Maade, paa hvilken Svinekortene fordeles inden for de forskellige Jordbrugsklasser, og jeg kan for mit Vedkommende ogsaa anbefale dette Lovforslag.

Men efter at jeg saaledes har tilladt mig at anbefale Lovforslagene og for saa vidt paa mit Partis Vegne kun offentlig vedstaar den Overenskomst, som i Forvejen er skabt mellem Partierne, vil det være naturligt og rimeligt at gøre nogle yderligere Bemærkninger under Hensyn til, hvorledes den højtærede Landbrugsminister formede sin Tale, og hvorledes Statsministeren formede sin Aabningstale, idet denne, selv om den ikke var særdeles indholdsrig, dog paa enkelte Omraader gav Besked om, hvorledes Ministeriet betragtede Situationen og Arbejdet i den nuværende ekstraordinære Samling.

Det er blevet drøftet fra mange Sider, hvad Aarsagen nu var til, at vi saa hurtigt fik denne Kornordning. Jeg tror, man har Lov til at sige, at Aarsagen til, at vi fik denne Kornordning, og at vi i Løbet af ret kort Tid ogsaa vil faa Ordninger paa andre Omraader, selv om de naturligvis ikke vil være tilfredsstillende efter et konservativt Synspunkt, er den, at Udviklingen i Landet og i Landets Økonomi er af en saadan Karakter, at dens Urimelighed er oplagt for alle, og at den Maade, paa hvilken man fra oppositionel Side — og jeg tror, jeg har Lov til at sige i ganske særlig Grad fra mit Partis Side — har hamret paa, at Ordninger maatte gennemføres paa disse Omraader, har været medvirkende til, at Regeringen gennem Landbokommissionens Arbejde har skyndt sig.

Jeg tror, man har Lov til yderligere at sige, at de sidste Ugers og Dages Begivenheder viser en Regering, som er nervøs og bange, de viser en Regering, som ikke har det faste Tag om Situationen, som Regeringen i en saa vanskelig Tid som denne burde have, ved den Maade, paa hvilken man fra Regeringens Side har taget paa Bøndernes Demonstration først og fremmest indledet ved den højtærede Justitsministers fantastiske Forbud, dernæst ved hele den Maade, paa hvilken Statsministeren har omtalt dette Bondetog.

Det er Statsministeren og ingen anden, der er blevet til Latter ved i denne Forbindelse at tale om Herremandstog, om Overklassebevægelse. Jeg tror, at den højtærede Statsminister i Dag med Rette kunde græmme sig over hele den Maade, paa hvilken han har taget paa dette. Til Statsministerens Maade at tage paa Sagen paa kommer ogsaa det officielle Svar, som Statsministeren lod Landets Konge afgive, og som vi derfor har Lov til at drøfte, fordi dette er en statsretlig Handling; det var af en unødvendig haard og saarende Karakter, hvad jeg ønsker at paatale herfra; Statsministeren kunde meget godt have ladet Svaret være et Løfte om den Forhandling, som naturligvis maa komme, og som Regeringen overhovedet ikke kan komme udenom, en Forhandling, som naturligvis maa finde Sted her i den høje Rigsdag mellem Partierne og Regeringen. I øvrigt maa man vel have Lov til at sige, at Statsministeren Stauning ikke er den rette til at vende sig mod Demonstranter. Jeg har simpelt hen ikke gidet slaa op, hvad Statsministeren sagde i 1920, og rekapitulere, hvad det var for et Tog, han gik til Amalienborg i, og hvad der blev sagt; og den højtærede Undervisningsminister er nu blevet en gammel Mand, som er saa ganske uden for det hele, at det næsten er Synd at erindre ham om, at han dengang stod til flere Aars Fængsel, men at Amnestien reddede ham.

Det, der bliver tilbage af Bondetoget ved Siden af Mindet om en Regering, som med en forhenværende Statsminister og nuværende Justitsminister i Spidsen indledede en Række Dumheder, og hvor Statsministeren fulgte efter, det er et Møde mellem Bonde og By, som godt kan faa sin store Betydning, et Møde mellem Bonde og By af en Karakter lige paa tværs af Statsministerens Maade at tage hele Sagen paa, et Møde mellem Bonde og By, saaledes at Bonden kommer til at forstaa mere af Byen, end han maaske tidligere havde forstaaet, og Byen maaske ogsaa mere af Bonden, end den tidligere har gjort. Derfor regner jeg den værdige og smukke Maade, hvorpaa Toget formede sig, for at være en Begivenhed, som ogsaa bør nævnes her fra Rigsdagens Talerstol.

Men naar dette er sagt, har man Lov til at gøre Bevægelsen, Toget, Landbrugernes Sammenslutning og andre lignende Bevægelser, opmærksom paa, at den Maade, paa hvilken man fra enkelte Sider kører ud i Yderligheder, skæder en rigtig Sag. Naar Talerne paa Amalienborg Plads og